

Dear reader,

This is the first of many bulletins to be produced by A Tale of A Tub—the space for contemporary art and culture in the former bathhouse and washhouse at the centre of the Justus van Effencomplex. It is a new part of our program, which will see us work with a range of writers from all walks of life to elaborate on our current exhibition(s). We hope you enjoy following along and, as the habit grows, we hope you might like to contribute too!

Beste lezer,

Dit is de eerste van vele bulletins van A Tale of A Tub—de ruimte voor hedendaagse kunst en cultuur in het voormalige bad- en washuis, midden in het Justus van Effencomplex. Het is een nieuw onderdeel van ons programma, waarbij we samenwerken met een aantal schrijvers uit alle lagen van de samenleving om dieper in te gaan op onze huidige tentoonstelling(en). We hopen dat je het leuk vindt om ons te volgen en dat je, hoe vaker we dit doen, misschien ook wilt bijdragen!

T A L E
OF A
T U B.

My mother, who was otherwise busy working and taking care of three kids, spent hours on the phone some weekends catching up with an old friend. This was the early 1990s so she used the landline in our house: a recently upgraded cordless handset kept in the kitchen. I used to stay nearby, out of sight but within earshot, so I could listen in. It seemed like the phone transformed my mother into a different sort of person, one with concerns, desires and inside jokes that predated me and extended beyond our family life. Her telephone talk with other women felt conspiratorial and beyond the grasps of me and my sisters, who wanted all her attention and labour, but couldn't have it for those precious hours she carved out to talk on the phone. My mother busied herself with other, mindless things during the call: cleaning the kitchen, starting on dinner, whatever. But her focus was always with this small group of women she kept in touch with by telephone. The phone made her more than my mother: a woman with a past and present network I could eavesdrop on but didn't totally understand.

As a technology that connects people over a distance, voice-to-voice, from one semi-private, domestic space to another, the telephone has long offered stealthy ways for women to episodically escape the social hierarchies defining their lives. Feminist media studies scholar Lana Rakow writes, 'If we are genuinely interested in learning how gender differences are carried out in and through communication technologies, clearly we must investigate the uses of the telephone. Also, even more than other technologies, the telephone must be examined in relationship to the network of people it holds together.'¹ The telephone's influence on drawing networks of women together extends beyond the individual in her home, to how telephone talk organizes labour and outreach.

Think, for example of the switchboard operator, sitting at a bank of desks alongside dozens of other clerical workers, routing calls through the telephone company's network using a maze of cables and plugs laid out in front of her. Before the introduction of automatic routing in the 1940s, operators followed instructions from callers about how to direct their calls. An operator manually switched cables to route each call to the desired number, deftly avoiding electric shocks from the board as she pulled and inserted switches. She worked quickly, hands moving impossibly fast over memorised switchboard positions in order to meet her quota of routing five to seven calls each minute.

I gaze at archival photographs of these women, arranged in rows along seemingly endless banks of cable-switches. The image freezes them in time, frenzied hands still for a moment. If an operator looks back at the camera at all, it's always over her shoulder because there is no time to stop answering for a pose and a smile. The women all look the same in their dark, late 19th century dresses, long hair drawn back into a functional bun that won't interfere with a headset. In later, war-time images, shorter, more practical skirts and blouses frame modern, even more practical hairstyles. I wonder if these women found time to gossip silently about callers while they worked, sharing a quick, knowing glance with a neighbour at the next board.

Switchboard operation was a feminised profession for many reasons, the most important being the perception that women's affect suited the even keel and moral upstanding needed of operators, who were

supposed to be discreet while routing calls, which they could hear through their headsets.² Though women were discouraged from listening in on calls while they were working, many did. In an anonymous 1907 article in the *Saturday Evening Post*, an American switchboard operator wrote of the joyful mischief she found by discreetly listening in.

It's so queer to press down the row of "listening keys" one after another and get bits of the different conversations! Different voices, different dialects, different emotions, tempers, subjects! All sliced off like Neapolitan ice cream—little bits of pulsing human lives. The girls do awfully mean things when they're exasperated by angry subscribers. You can, for instance, switch three or four couples together—a pair of lovers, maybe, two business men and one woman gossiping to another—and then sit and hear them rage at each other.³

I love this operator's description of her trouble making as 'queer.' In 1907, this word was on the verge of becoming a slur for 'homosexual,' but still meant something more like strange, odd or eccentric, albeit inflected by ideas about sexuality and stigma. By naming as *queer* her clandestine efforts to listen in on calls and deliberately misdirect callers into unexpected relations with strangers, this operator gets at the peculiar intimacies produced by telephone talk: the simultaneous feeling of being at a distance produced by the phone's mediation, alongside the weird closeness of hearing another person's voice and breath right in your ear; or the discomfiting public nature of calling through a human operator to speak to your lover or friend about private things.

The switchboard as a metaphor for women working with the phone persisted long after automation replaced human switchboard operators. In previous work I've written at length about New York City's Lesbian Switchboard, a volunteer-run telephone hotline that operated from the 1970s through 1990s, answering calls from lesbians in need. Night after night, a single volunteer sat in a small office at the local gay and lesbian community centre, in front of a regular handset. She answered calls about where to find a lesbian-friendly therapist or what bars to visit, and gave advice about coming out and relationships. Each of these calls was logged briefly but meticulously in a spiral-bound notebook, leaving behind an archive that is plentiful in some ways, but unable to account for the cadence and feeling exchanged through decades of telephone talk. The choice to call this hotline a 'switchboard' locates this caring work in a longer legacy of what the telephone has meant to women's networks and labour.

In all these scenarios of telephone talk, the bell, buzz or ring are summons: an invitation to work, gossip or give support by stepping outside of oneself into a wider network held together by the telephone.

1) Lana F. Rakow, *Gender on the Line: Women, the Telephone, and Community Life* (Urbana and Chicago: University of Illinois Press), 1992, 5.

2) Michèle Martin, 'Feminisation of the Labour Process in the Communication Industry: The Case of the Telephone Operators, 1876–1904,' *Labour / Le Travail* 22 (1988): 139–62.

3) Quoted in Jeff Nilsson, 'What the Operators Overheard in 1907,' *Saturday Evening Post*, 30 June 2012, <https://www.saturdayeveningpost.com/2012/06/operators-heard-1907/>.

Mijn moeder, die voornamelijk druk was met werken en de zorg voor drie kinderen, zat sommige weken uren te bellen en bij te praten met een oude vriendin. Dit was begin jaren negentig, dus ze gebruikte de vaste telefoon in huis: een net vernieuwde draadloze handsfree set in de keuken. Ik bleef in de buurt, uit het zicht, maar binnen gehoorsafstand, zodat ik mee kon luisteren. Het leek alsof de telefoon mijn moeder in een ander persoon veranderde, met gedachten, verlangens en inside jokes van voor mijn tijd en buiten onze familie. Haar telefoongesprekken met andere vrouwen voelden samenzweerderig en buiten bereik van mij en mijn zussen, die al haar aandacht en toewijding verlangden, maar niet kregen tijdens de kostbare uren die ze aan de telefoon zat. Mijn moeder deed tijdens het bellen gedachteloos andere dingen: de keuken schoonmaken, het avondeten beginnen, wat dan ook. Maar haar focus lag altijd op die kleine groep vrouwen met wie ze telefonisch contact hield. De telefoon maakte haar meer dan mijn moeder: een vrouw met een netwerk uit heden en verleden dat ik kon afuisteren, maar niet helemaal begreep.

Dankzij deze technologie, die mensen op afstand van stem tot stem met elkaar verbindt, van de ene semi-private huiselijke sfeer naar de andere, biedt de telefoon vrouwen heimelijk de kans om af en toe te ontsnappen aan de sociale hiërarchieën die hun leven bepalen. Feministische mediawetenschapper Lana Rakow schrijft: ‘Als we oprecht willen leren hoe genders verschillen tot stand komen in en door middel van communicatietechnologieën, moeten we het gebruik van de telefoon onderzoeken. Bovendien moeten we, meer dan met andere technologieën, kijken hoe de telefoon mensen en hun netwerken met elkaar verbindt.’¹ De invloed van de telefoon op het samenbrengen van vrouwennetwerken reikt verder dan het individu thuis, tot het effect van telefoongesprekken op arbeid en *outreach*.

Denk bijvoorbeeld aan de telefoniste, die in een lange rij zit naast tientallen andere administratieve medewerkers, en gesprekken doorverbindt via het telefoonnetwerk met een doolhof van kabels en stekkers voor zich. Voor de introductie van automatische doorverbinding in de jaren veertig, volgden operators de instructies van bellers voor het verbinden van hun gesprekken. Een telefoniste verwisselde handmatig de kabels om elk gesprek naar het gewenste nummer te leiden, waarbij ze behendig elektrische schokken vermeed terwijl ze schakelaars eruit trok en omzette. Ze werkte vlug en haar handen bewogen onmogelijk snel over in het geheugen opgeslagen posities van de telefooncentrale, om aan haar quotum van vijf tot zeven oproepen per minuut te voldoen.

Ik kijk naar archiefphoto's van deze vrouwen, allemaal op een rij, langs eindeloze panelen kabelschakelaars. Het beeld bevriest ze in de tijd, en even staan hun drukke handen stil. Als een operator überhaupt de camera inkijkt, is dat over haar schouder, omdat er geen tijd is voor een pose en een glimlach. De vrouwen zien er allemaal hetzelfde uit in hun donkere eind 19e -eeuwse jurken, met hun lange haar naar achteren gestoken in een functionele knot die de kop-telefoon niet in de weg zit. In latere beelden, uit de oorlogsjaren, dragen ze kortere, praktische rokken en blouses, gecombineerd met moderne, nog praktischere kapsels. Ik vraag me af of deze vrouwen tijd hadden om stiekem over bellers te roddelen tijdens het werk en een snelle, veelbetekenende blik te delen met een buurvrouw aan het volgende paneel.

Telefoniste was om vele redenen een vrouwelijk beroep. De belangrijkste reden was het idee dat vrouwelijke sensibeleit goed paste bij de deugd en moraal die telefonisten nodig hadden voor het discreet doorverbinden van gesprekken, die ze via hun hoofdtelefoon konden horen.² Hoewel vrouwen ontmoedigd werden om naar telefoongesprekken te luisteren terwijl ze aan het werk waren, deden velen dat wel. In een anoniem artikel uit 1907 in de *Saturday Evening Post* schreef een Amerikaanse telefoniste over het ondeugende plezier wat ze ontdekte door discreet mee te luisteren.

Het is zo queer om achter elkaar op de ‘luister-toetsen’ te drukken en stukjes van gesprekken te horen! Verschillende stemmen, verschillende dialecten, verschillende emoties, karakters, onderwerpen! In kleine beetjes, als Napolitaanse ijsbolletjes—kleine beetjes bruisend menselijk leven. De meisjes doen vreselijk gemene dingen als ze gefrustreerd zijn door boze klanten. Je kunt bijvoorbeeld drie of vier stellen met elkaar verbinden—een liefdespaar, misschien, twee zakenmannen en twee vrouwen die met elkaar roddelen—en dan luisteren hoe ze ruzie maken met elkaar.³

Ik vind het geweldig dat deze telefoniste haar ondeugendheid als ‘queer’ beschrijft. In 1907 was dit woord nog geen scheldwoord voor ‘homoseksueel’, en betekende het nog zo iets als vreemd, anders of excentriek, maar wel gelinkt aan seksualiteit en stigma. Door het stiekem afuisteren van gesprekken en opzettelijk misleiden van bellers *queer* te noemen, verwijst deze telefoniste naar de typische intimiteit van een telefoongesprek: het gevoel van afstand door het gebruik van een telefoon en tegelijkertijd de vreemde nabijheid van iemands stem en adem in je oor; of het ongemak van publiek bellen via een telefoniste om met je geliefde of vriend over privé zaken te praten.

De telefooncentrale als metafoer voor vrouwen die met de telefoon werkten, bleef bestaan lang nadat de automatisering de menselijke telefonisten had vervangen. In eerder werk heb ik uitvoerig geschreven over de Lesbian Switchboard in New York City, een door vrijwilligers gerunde telefonische hotline die van de jaren zeventig tot en met de jaren negentig actief was en telefoontjes beantwoordde van lesbiennes in nood. Nacht na nacht zat een vrijwilliger in een kantoor in het plaatselijke homo- en lesbische gemeenschapscentrum, met een gewone handset. Ze beantwoordde telefoontjes over waar je een lesbische-vriendelijke therapeut kon vinden of welke bars je kon bezoeken, en gaf advies over coming-out en relaties. Elk van deze gesprekken werd kort maar nauwgezet vastgelegd in een spiraal-gebonden notitieboekje, waardoor een archief ontstond dat enerzijds veel laat zien, maar niet de subtiliteiten van het ritme en gevoel van tientallen jaren van uitgewisselde telefoongesprekken. De keuze om deze hotline een ‘telefooncentrale’ te noemen plaatst dit zorgzame werk in een lange erfenis van wat de telefoon heeft betekend voor vrouwennetwerken en arbeid.

In al deze scenario's van telefoongesprekken zijn de bel, het gezoem of het rinkelen een oproep: een uitnodiging om te werken, roddelen of steun te geven aan een groter netwerk, buiten jezelf, verbonden via de telefoon.

**Gratis te bezoeken
Iedere dinsdag
van 9:30 tot 16:00 uur
Vlaggemanstraat 15
Rotterdam**

www.houwelingtelecommuseum.nl

**CAIT
McKINNEY**
is an artist
and assistant
professor in
the School
Communication
at Simon Fraser
University,
Burnaby.

**CAIT
McKINNEY**
is kunstenaar
en assistent-
professor
in School
Communication
aan de Simon
Fraser
University,
Burnaby.

Want to advertise something in the next issue? The space is yours (for free)! Write to info@atub.org to reserve it.
Wil je iets adverteren in het volgende nummer? Er is ruimte (gratis)! Stuur een bericht naar info@atub.org om te reserveren.